

det Kjendskab, jeg har til de store Udgifter, der tyngte paa Kjøbstæderne, og med den Fare, der rundt om i alle Kjøbstæder er for, at Skattebyrden skal voge Befolkningen over Hovedet, vilde uden Hensyn dertil anbefale selv et nok saa vigtigt Forslag til Gjenemsjerselse, naar der derved paaførtes yderligere Udgifter; men jeg har den fulde Overbevisning, at dette ikke vil ske, og den er støttet paa de Regnskaber, jeg har set, Regnskaber, som jeg skal tillade mig at fremlægge under denne Sags 1ste Behandling, som jeg beder den høitagtede Formand maa blive udfat til efter Næstaar, og hvoraf det vil godtgjøres, at rundt omkring betale disse Slagteretablissementer sig meget godt for Kommunerne, og dette gjælder ikke blot i de store, men ogsaa i de mindre. Jeg har set et Regnskab fra en By i Preussen, som har 12,000 Menneker, hvor der betales lave Afgifter af Slagtingen, hvor Oprettelsen af Slagtehuset har kostet 180,000 Rmk., og hvor disse Afgifter fuldstændig dække alle de Udgifter, som have været forbundne med Oprettelsen af Slagtehuset. Jeg er altsaa overbevist om, at der ikke for Kommunerne er nogen Fare i økonomisk Henseende ved at indlade sig paa at bygge Slagtehus. Jeg tror, at der er noget mere Fare for, at Kjøbstæderne kunne lære at betragte det som et lukrativt Foretagende, hvoraf Kommunerne kunne gjøre sig Fordel, og det er i den Henseende, at jeg har foreslaaet Bestemmelser i Lovforslagets § 7. Men idet jeg betoner dette, at jeg er forvisset om, at der ved Foranstaltningerne gennem dette Lovforslag ikke vil paaføres Kommunerne nogen direkte Byrde, vil der kunne opstaa direkte og indirekte betydelig Fordel baade for Befolkningen og for Kommunerne af en saadan Foranstaltning.

Med Hensyn til Affattelsen af Bestemmelserne er jeg nødt til, før at disse kunne opfattes efter min Tanke med samme, at give en Forklaring eller Motivering af disse, idet jeg skal bestræbe mig for ikke at opholde det høie Thing længere end nødvendigt. Det første Spørgsmaal, som under Overveiselsen af Sagen har paatrængt sig mig, er det Spørgsmaal, under hvilken Minister denne Sag henhørte, og det er først efter at have forespurgt desangaaende, at jeg har tilladt mig at adressere Sagen til den høitærede Indenrigsminister, som jeg haaber vil have den Godhed at tage sig af den. Jeg erkjender fuldt vel, at naar det private Initiativ bruges, saa er det mest korrekt at sætte i Lovforslaget „den vedkommende Minister“, og saaledes at lade Regjeringen afgjøre, under hvilken Minister den paagjældende Sag sorteres. Ved først at bruge dette Udtryk „den vedkommende Minister“ har jeg imidlertid fundet, at det vilde falde noget tungt ved Læsningen, og det har jo heller ikke tidligere været sædvanligt at bruge det. Jeg har derfor, som sagt, adresseret Sagen til Indenrigsministeren, saavel af denne Grund, som fordi jeg i Virkeligheden mener, at Sagen

efter de hidtil bestaaende Regler henhører under Indenrigsministeren, der jo dels har det veterinære Politit og dels har Forhandlingen med Kommunerne under sin Messort, thi vel er det en sanitær Foranstaltning, som her søges truffet, men det er dog væsentligst en kommunal økonomisk Foranstaltning, som skal træffes gennem Forhandling med Kommunerne. Det har dernæst selvfølgelig været Gjensind for megen Overveiselse, og jeg kan sige for Tvivl hos mig, om, hvorvidt man skulde overlade til Kommunerne at oprette Slagtehus, ganske fakultativt, saaledes at det beroede paa Kommunerne selv, om og hvornaar de vilde syldestgjøre dette. Efter hvad jeg før tillod mig at bemærke og i Henhold til, hvad der fremkom i de Motiver, som ledsagede Lovforslaget om Tilfyn med Levnetsmidler, har jeg imidlertid troet, at naar det saaledes aldeles var overladt til Kommunerne, om de vilde tage sig af denne Foranstaltning eller ikke, saa vilde det egentlig være det Samme som ikke at give nogen Lov om dette Forhold. Jeg har derfor tilladt mig at gaa den Vej, at der vel i Loven foreskrives en vis Tidssfrist, inden hvilken en saadan Foranstaltning skal være gennemført i de større Byer, men at det dog er overladt til Ministeren at give en Forlængelse af denne Tidssfrist, hvorved det jo i det Væsentligste vil komme til at bero paa, hvornaar Kommunerne faae de Overveiselser tilendebragte, som en saadan Foranstaltning forudsjætter. Det næste Spørgsmaal var jo da det, i hvilke Kjøbstæder en saadan Foranstaltning skulde træffes, og med Hensyn dertil har jeg da troet det rigtigst, at man foreløbig indskrænkede sig til Hovedstaden og de fem større Kjøbstæder, fordi Vansteligheeden med Hensyn til Kontrolten stiger, og Nødvendigheden for at føre Kontrolten vover meget efter Byernes Størrelse. Dertil kommer, at de mindre Byer ved først at komme bagefter jo vilde kunne høste Erfaring og Hjælp ved de Overveiselser, som ere skete i de større Byer. Derfor er det, at Lovforslaget indskrænker sig til at paabyde, at der først skal oprettes Slagtehus i Hovedstaden og de fem større Byer, og at dernæst, efterat disse Slagtehus ere tilveiebragte, skulle alle de Byer, som have over 6,000 Indvaanere, gennemføre en lignende Foranstaltning, imedens jeg ikke har fundet nogen Anledning til at foreslaa, at man skulde gaa videre, saaledes som Arbejderkommissionen har foreslaaet, nemlig til alle Kjøbstæder. Dernæst har jeg, naar man i det Hele vilde have en saadan Lov, anset det for nødvendigt at paabyde, at de i Lovforslaget nævnte Dyr, som slagtes i Kjøbstæderne, skulle slagtes i Slagtehusene; men jeg har dog ogsaa i den Henseende troet det nødvendigt at overlade til Kommunerne at træffe undtagende Bestemmelser med Hensyn til saadanne Slagterier, som bleve drevne i Fællesskab, som væsentligst vare beregnede paa Udsælf, eller som iøvrigt havde en saadan Indretning, at der var